

Cuviosul Isidor Pelusiotul - epistolarul (4 februarie) (Ρουμανικά, Romanian)

[Ξένες γλώσσες](#) / [Românesc](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Scriitorul celor 10 000 de scrisori

Isidor Pelusiotul era un stâlp viu și însuflețit al rânduielilor monahicești și al dumnezeieștii vedenii și ca un exemplu viu al urmăririi și al învățaturii duhovnicești. Multe lucrări scrise de dânsul, sunt pline de mult folos, dar mai ales epistolele lui

către diferite persoane – pline de dumnezeiescul har și de omeneasca înțelepciune, aproape zece mii -, în care tălmăcește toată dumnezeiasca Scriptură și îndreaptă obiceiurile tuturor oamenilor.

Însă este destul că din cuvintele cele scurte se cunoaște sfințenia cea mare și înțelepciunea lui, căci tuturor le era chip de viață îmbunătățită, umplând toată lumea de scrisorile sale cele de Dumnezeu înțelepte. El a fost mare sprijinitor al Sfântului Ioan Gură de Aur, cel izgonit cu nedreptate de pe scaun, și a scris mult către Teofil, arhiepiscopul Alexandriei, și către Arcadie, împăratul, sfătuindu-i ca să înceteze scornirea cea rea. Dar, deși n-a reușit, totuși a mustrat răutatea și nedreptatea acelora.

După moartea Sfântului Ioan Gură de Aur, a îndemnat prin scrisorile sale pe Sfântul Chirii Alexandrinul – care a urmat după Teofil – să scrie numele lui Ioan în tabla bisericească, ca a unui sfânt mărturisitor, care a pătimit pentru adevăr multe răutăți de la oamenii cei răi. A scris și lui Teodosie, împăratul, învățându-l să se îngrijească de pacea bisericească și l-a îndemnat pe acela să adune în Efes al treilea sinod ecumenic împotriva răucredincioșilor eretici, căci era mare râvnitor pentru dreapta credință și puternic luptător împotriva ereticilor, fiind gata a pătimi și a muri pentru credința cea dreaptă.

Despre chipul fecioriei, văduviei și însoțirii în căsătorie

Fecioria, al cărei păzitor era, o laudă mai mult decât pe multe alte fapte bune, numind-o împărăteasă, pe care toate rânduielile sunt datoare a o cinsti. Însă nu defăima nici însoțirea cea legiuită, pentru că zice în epistola sa către Antonie Scolasticul: „Se cuvine a asemana cu soarele pe cei ce-și păzesc fecioria, iar cu luna pe cei ce viețuiesc în văduvia cea neprihănită, iar cu stelele pe cei ce locuiesc în însoțire cinstită”.

În aceasta urmează Sfântului Apostol Pavel, care zice: „Alta este slava soarelui, alta este slava lunii și alta slava stelelor”.

Sfaturi bărbaților (mai ales păstori de suflete) ce vor să se sfințească – despre felul însoțirii și vorbirii cu partea femeiască

Întreaga lui înțelepciune însă este arătată în epistola lui către Paladie, episcopul Elinopoliei, prin care cu îndestulare îl învață să se ferească de vorba cu partea femeiască, pentru că zice Scriptura: „Vorbele cele rele strică obiceiurile cele bune.” Apoi vorba cu femeile, chiar și bună de ar fi, este însă puternică a strica pe omul cel dinăuntru în taină, prin gânduri necurate, deși fiind curat trupul, însă pe suflet îl face necurat. Pentru aceea, Cuviosul Isidor, sfătuindu-l pe episcopul acela, care

adeseori vorbea cele de folos cu partea femeiască și care se lăuda că nu simte patimă, îi zicea: „De vorbele femeiești fugi pe cât poți, bunule bărbat. Căci celor ce au treapta preoției, mai sfinți și mai curați se cade să fie decât aceia care s-au dus în munți și în pustie. Pentru că aceștia au grijă de sine și de popor, iar aceia care s-au dus în pustie au grijă numai de ei. Acestora, care sunt puși la asemenea înălțime a vredniciei preoțești toți le cearcă și le privesc viața, iar cei ce șed prin peșteri, aceia pe ale lor răni le tămăduiesc sau singuri lor își împletesc cununi.

Deci, de vei merge la femei pentru vreo slujbă, să ai ochii plecați în jos și pe acelea, la care ai mers, să le înveți să privească cu curăție deplină și după ce vei grăi cuvinte puține, care pot să le întărească și să le lumineze sufletele, îndată fugi, ca nu cumva vorba cea lungă să înmoaie a ta putere și să o slăbească. Iar de vei voi să fii cinstit, căci așa se cade mai ales duhovnicescului bărbat, apoi să nu ai cu dânsle prietenie nicidecum și atunci vei fi cinstit, pentru că firea femeiască se face nesuferită spre cel ce o momește, iar spre cei ce o defăimează, ea mai cu multă libertate își arată firea sa.

Unii zic că de vorbești cu dânsle nu primești nici o vătămare. Eu însă zic, ca toți să se încredințeze de acestea, că și pietrele se sparg de picăturile de ploaie care pică totdeauna pe ele. Ia aminte la ceea ce grăiesc: că ce este mai tare decât piatra și ce este mai moale decât apa și, mai ales, decât picăturile de apă? Deci dacă firea se micșorează de acel lucru, apoi cum nu va fi biruită și răsturnată voia omenească care ușor este mișcată?”

Astfel sfătuind Cuviosul Isidor pe episcopul Paladie, ne povățuiește și pe noi toți la viața cea cu întreagă înțelepciune, ca să ne păzim, nu numai trupul de căderea în păcat, dar și sufletul să-l păzim, să-l ferim întreg de gândurile ce-l strică.